

DAG 1

FAY

Saar Pannekeet & Chinouk Thijssen
Stroomstoring
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: thriller, school, isolatie, mentale gezondheid
NUR 285
ISBN 978 90 448 4675 1
D/2022/4124/191
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.chinoukthijssen.com

Ik ben onderweg naar de Appie om nog wat snacks te halen. Want als je de hele avond op school moet zitten, is het fijn om iets te eten te hebben en het wat gezelliger te maken. Daarnaast kost het eten en drinken op school simpelweg te veel geld. De ouderavond zal waarschijnlijk wel meevallen, maar het groepje dat samen met mij de leraren gaat helpen, maakt het er niet beter op.

Ik zoek chips, popcorn, koekjes, frisdrank en daarnaast ook avondeten voor mezelf. Iedereen gaat zijn eigen avondeten halen, maar ik zou voor de snacks zorgen en iedereen een tikkie sturen.

Ondanks het grijze regenweer is het best druk in de winkel. Dat is ook wel begrijpelijk, want het is bijna kerst. Vanaf vrijdag hebben we vrij. Nog een paar dagen doorzetten en dan kan ik mijn serie verder kijken zonder gestoord te worden door al het huiswerk dat ik moet inleveren.

Ik loop door de winkel en stop alles wat op mijn lijstje staat een voor een in mijn mandje. Wanneer ik bij de huisbereide maaltijden sta, word ik gebeld door Nova.

‘Hé.’

‘Hi.’

‘Ben je al onderweg?’

‘Nee, ik sta nog in de Appie. Heb je iets nodig?’

‘Nee, ik wilde alleen zeker weten dat je niks vergeet. Heb je het boodschappenlijstje bij je?’

‘Ja, Nova, komt goed. Vertrouw me nou maar. En ja, ik heb ook een iPhone-oplader bij me.’

‘Ik zeg het alleen maar ... Nou ja, ik zie je zo wel verschijnen, toch?’

‘Jaja, ik sta bij de kassa. Doei.’ Ik stop mijn telefoon in mijn zak en ga in de rij staan. Wat een raar telefoontje. Alsof ze bang is dat ik te weinig eten zal meenemen en we zullen verhongeren. Het beste zou zijn om eten voor meer dan drie weken mee te nemen, want dan weet je zeker dat je genoeg hebt. Maar voor één ouderavond is dat een beetje overdreven.

Wanneer ik weer naar buiten loop, is het al een beetje aan het schemeren. En dat terwijl het pas halfvier is. In deze buurt vind ik het nooit fijn om in het donker te fietsen. Hier gebeuren dingen waar ik liever niet mee te maken krijg. Daarom fiets ik zo snel mogelijk naar school toe.

Het is nu vier uur en om halfacht begint de ouderavond. Alle leerlingen zijn er al, maar de docenten zijn net weggegaan. Ze gaan met z'n allen borrelen. Dat doen ze blijkbaar wel vaker in het cafeetje hier om de hoek. Ze gaan de laatste dingen bespreken.

Nova, Lex, Quin en Boaz zijn al bezig met het maken van onze mini-informatiebalie. Wij zijn als het ware de experts van de avond.

‘Dat begint er al goed uit te zien!’ zegt onze conciërge Mo als hij langsloopt.

Onze tafel staat wat naar voren. We hebben er boekjes, de schoolkrant en nog veel meer op gelegd.

Quin is bezig met het ophangen van de versieringen. ‘Het moet er wel leuk uitzien hier. En dat lukt blijkbaar alleen als ik me ermee bezighoud.’ Ze slaat haar haar over haar schouder.

Mo is ongeveer een meter vijftientig groot en best breed ge-

bouwd. Hij heeft een Marokkaanse achtergrond, is superaardig, maakt veel grapjes, kan goed met de leerlingen omgaan ... En toch heeft Mo duidelijke grenzen. Hij zegt altijd dat hij ooit als beveiliging heeft gewerkt en dus weet hoe hij moet handelen als mensen zich niet aan de regels houden. Zoals de mensen die weleens in onze school hebben ingebroken.

‘Ik ga nog even koekjes en limonade halen. Redden jullie het hier alleen?’ vraagt Mo. ‘Ik zal de voordeur op slot doen voor die rotjongens. Jullie hoeven nergens heen, toch?’

‘Tuurlijk redden we het alleen! En anders hebben ze mij. Ik kan die meiden hier best beschermen!’ zegt Boaz met trots.

Lex schraapt zijn keel.

‘Alle meiden hier,’ benadrukt Boaz nog een keer.

‘Haha, oké dan! Ik zal niet langer dan een halfuur weg zijn,’ vertelt Mo en hij loopt de deur uit.

We gaan verder met het versieren van onze balie.

Als Mo nog geen kwartier weg is, gaat het luchtalarm af. Ik schrik en kijk op mijn horloge. Dinsdag 21 december om kwart over vijf. Geen normale tijd waarop het alarm zou moeten afgaan. Dat betekent dat er iets gebeurd is wat de hele stad moet weten, misschien zelfs het hele land.

Iedereen kijkt geschrokken naar elkaar.

‘Wat zou er aan de hand zijn?’ vraagt Nova zacht.

Lex haalt zijn schouders op. Hij pakt zijn iPad uit zijn tas en zet het nieuws aan om te kijken of ze er iets over zeggen. Dat moet toch wel?

Ik krijg een bang gevoel vanbinnen. Wat als er een aanslag is ge-

pleegd? Wat als er oorlog is? Wat als er een bom is ontploft of een tornado deze kant op komt? Wat dan? Allemaal dingen waar je niks aan kunt doen ...

‘Goedemiddag, dames en heren. Op dit moment gaat in het hele land het luchtalarm af. Vanaf nu zal het nieuws overal verspreid worden, zodat iedereen het meekrijgt. Net voor de grens met Duitsland, in de buurt van Emmen, heeft een fabriek stroomstoring gekregen. Dat gebeurt wel vaker bij fabrieken, maar ze zijn er nu al een paar uur mee bezig en het is nog steeds niet opgelost. Het ziet er ook niet naar uit dat dat snel zal gebeuren. Langzaam maar zeker komen er giftige gassen vrij, die met een noordoostelijke wind onze kant op waaien. Welke gassen dat zijn en wat ze met u kunnen doen, is nog niet bekend. Daarom luidt het dringende advies van de overheid om binnen te blijven, uw ramen, deuren en gordijnen te sluiten en uw ventilatiesysteem uit te zetten. Zorg ervoor dat er zo min mogelijk kans is dat de buitenlucht naar binnen komt. De gassen waaien momenteel al over Zwolle heen. Binnen drie kwartier zal het midden van Nederland helemaal bedekt zijn en over anderhalf uur zullen de gasen bijna heel Nederland bereikt hebben. Blijf binnen en ga vooral niet naar de supermarkt om nu te hamsteren! Vanavond om acht uur zal de minister ons toespreken vanuit zijn eigen huis. Zodra wij meer nieuws hebben, zijn we terug op NPO 1. Blijf voorzichtig en zorg voor elkaar!’

Iedereen is er stil van. Niemand kan geloven wat er aan de hand is. Behalve Nova.

‘De voordeur zit op slot, maar de andere deuren, ramen en gordijnen moeten nog dicht. Daarna moeten we meer eten zoeken en kijken hoe we hier het beste kunnen overleven met alles wat we hebben.’

Iedereen staart voor zich uit.

‘Ik kan niet meer naar de kapper morgen,’ jammert Quin.

‘Is dat serieus waar je je nu druk om maakt?’ reageert Lex. ‘Je kunt volgende week ook nog naar de kapper. Dan verzet je je afspraak maar. Ik heb morgen een wedstrijd ... Die wordt nu waarschijnlijk afgelast.’

‘Een wedstrijd? Welke sport doe jij dan?’ vraag ik geïnteresseerd.

‘Ik doe e-sport.’

‘E-sport?’ mengt Quin zich in het gesprek.

‘Ja, e-sport. Gamewedstrijden. Wie de meeste kills maakt, bijvoorbeeld.’

‘Dat kun je geen sport noemen, toch?’ snauwt Quin.

‘Waarom zou je dat geen sport kunnen noemen? Schaken is toch ook een sport?’ verdedigt Lex zich.

‘Het maakt niet uit of het wel of niet een sport is,’ valt Boaz in. ‘We moeten nu actie ondernemen. De school heeft drie verdiepingen, een begane grond en een kelder. Op dit moment moeten alle verdiepingen nagekeken worden. Als iedereen een verdieping voor zijn rekening neemt, zijn we het snelst klaar. Dus ik stel voor: Quin, de derde verdieping, Nova, de tweede verdieping, Fay, de eerste verdieping, Lex, de kelder en ik, de begane grond. Je checkt of de deuren, ramen en gordijnen dicht zijn. Ik zet op de begane grond het ventilatiesysteem uit. En dan zien we elkaar in de lerarenkamer.’

Iedereen stemt toe en ik ga naar mijn toegewezen verdieping. We bevinden ons momenteel op de tweede, dus dat betekent dat ik een verdieping naar beneden moet.

Op die verdieping bevinden zich normaal gesproken vooral eerstejaars. De grijze vloer brengt een beetje rust, maar ook een gevoel van stilte voor de storm. De witte muren vol kunstwerken maken het gezellig in de gangen. De kunstwerken zijn allemaal gemaakt door de eerstejaars. Ze zijn niet supermooi, maar soms zitten er een paar pareltjes tussen, zoals de tekening waar ik nu voor sta. De opdracht was

om zelfportretten te tekenen, denk ik. Dit portret is van een meisje met haar tot op haar schouders. Er zijn verschillende tekenstijlen gebruikt. Ze heeft kattenootjes op haar hoofd en wings gemaakt met eyeliner op haar oogleden. Ze leunt met haar hoofd op haar linkerhand. Er schijnt een lamp van rechtsonder op haar, waardoor er roze licht op een paar stukjes van haar gezicht valt. Dat is egaal en realistisch getekend, terwijl het lijkt alsof haar haar uit een berg stenen vloeit.

Eerst kom ik bij het wiskundelokaal. De ramen zijn dicht, maar de gordijnen niet. Ik zie buiten nog een aantal mensen lopen. Niet veel. Iedereen is in rep en roer. Ik zou zo graag naar buiten willen.

Ik doe de gordijnen dicht en loop snel naar de voordeur op de begane grond. Nee, geen draaiknop om de deur toch van het slot te halen. Er is hier dus echt geen weg naar buiten. Een gevoel van paniek en onbegrip bekruipt me. Ik kan hier niet uit. Hoe zouden ze zich thuis voelen?

Ik zoek in mijn zakken, maar daar zit niks in. Mijn telefoon ligt nog boven ... Zo snel als ik kan, ren ik de trap op.

Boven vind ik mijn telefoon inderdaad in mijn jaszak. Ik probeer mijn moeder te bellen, maar de telefoon gaat niet over. Waarschijnlijk zijn er op dit moment te veel mensen aan het bellen, net zoals dat gebeurt op oudjaarsdag om twaalf uur. Ik zal het op een ander moment opnieuw moeten proberen. Dan kan ik maar het beste verdergaan met het controleren van de lokalen.

In twee lokalen op de eerste verdieping staan de ramen open. Die doe ik gelijk dicht. De andere zijn allemaal al gesloten.

Terwijl ik naar beneden loop, kom ik Nova tegen. Er loopt een

traan over haar wang met kleine sproetjes. Nova had haar haar laatst geknipt. Het zit nu tot op haar schouders. Het staat haar goed, zo met haar groene ogen.

‘Wil je erover praten?’

Ze schudt haar hoofd.

Ik denk dat we allemaal van slag zijn op dit moment. Iedereen moet er op zijn eigen manier mee omgaan.

Beneden staat de rest van de groep voor de grote voordeur. Het is stil. Iedereen kijkt door de ramen naar buiten. Er lopen al minder mensen over straat.

‘Jongens, ik weet niet hoelang we hier zullen zitten. Laten we voor alle zekerheid kijken of we wat kunnen eten. Check de lerarenkamer en de kantine.’

‘Misschien kunnen we ook kijken of we in het hok van de conciërge kunnen,’ vult Nova aan. ‘Daar hangt de sleutel van de kluisjes. Dan kunnen we die allemaal doorzoeken.’

Lex en ik knikken. En zo gaan we met z'n drieën naar boven. Boaz en Quin hebben geen zin om mee te lopen.

Boven doen we eerst de lerarenkamer.

‘Het slimste is om al het eten in de kantine te bewaren, toch? Daar staat een koelkast en er zijn genoeg kastjes,’ bedenkt Lex.

‘Ik heb er niet zoveel vertrouwen in dat we veel zullen vinden, hoor,’ zeg ik aarzelend terwijl ik het eerste kastje opentrek. Borden. Daar hebben we niet superveel aan.

Het voelt raar om hier te zijn. Het is net alsof er een open dag is. Als je dan helpt, mag je de keuken van de lerarenkamer in om drinken te pakken. Voor mij is dat altijd warme chocolademelk. Meer omdat de koffie hier naar slootwater smaakt. Maar nu is er niemand op school, dus kan ik hier naar binnen lopen zonder een verklaring nodig te hebben.

Het tweede kastje dat ik open, zit vol met broodbeleg: chocopasta, hagelslag en pindakaas. Producten die lang houdbaar zijn, en waar we een hele tijd van kunnen leven als we iets hebben om ze op te smeren, zoals een bolletje. Daar verlang ik nu naar: de witte bolletjes met Boursin en plakjes zalm die mijn moeder vroeger altijd maakte. Of de broodjes die mijn opa maakt als ik bij hem en mijn oma kom, met pindakaas en chocoladevlokken.

Terwijl ik aan de broodjes denk, staar ik naar de gordijnen. Waarom zouden die dicht moeten? Het is niet zo dat ze alle lucht tegen gaan houden.

Nova en Lex hebben ondertussen de rest van de lerarenkamer onderzocht. Ze hebben best veel gevonden en nemen alles in vuilniszakken mee naar de kantine. Ik slof achter hen aan. Terwijl ik nog steeds in gedachten verzonken ben, gaat het allemaal een beetje langs me heen. Ik moet mijn ouders bellen, bedenk ik.

‘Mam?’

‘Fay? Ben je nog op school? Moet ik je ophalen? Kun je nog hierheen komen? Ben je oké?’

‘Mam ...’

‘Fay?’

‘Alles is oké. Ik kan hier niet weg. De deur zit op slot en ik kan niet naar buiten. We zijn eten aan het zoeken. Volgens mij moeten we het wel redden.’

‘Zijn alle deuren en ramen dicht?’

‘Ja, mam.’

‘Ventilatiesysteem uitgezet?’

‘Ja, mam.’

‘Bel me als je iets nodig hebt. Oké?’

‘Ja, mam. Dag mam.’

‘Doe voorzichtig, Fay.’

‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou, kleine Fay.’

Een traan rolt over mijn wang. Zal dit de laatste keer zijn dat ze mij kleine Fay noemt? Dat doet ze al zolang ik me kan herinneren.

Ik wil niet dat dit de laatste keer is. Ik wil niet dat mijn verhaal zo eindigt. Ik wil niet dat dit mijn laatste hoofdstuk is.

Steeds meer tranen beginnen over mijn wangen te rollen. Ik voel hoe ze op mijn shirt vallen. Snel probeer ik ze weg te vegen wanneer Lex naar boven komt.

‘Fay?’

‘Ja, hier,’ snotter ik zacht.

‘Fay! Gaat het? Wil je erover praten?’

‘Ik ben bang.’ De gedachte dat we hier dagenlang, misschien wekenlang zullen vastzitten, zorgt voor rillingen over mijn hele lichaam. De haartjes op mijn armen gaan rechtop staan.

Lex komt naast me zitten en geeft me een knuffel tot ik rustiger word. Het voelt veilig in zijn armen.

Na een tijdje lopen we weer naar beneden. De anderen zitten in de lerarenkamer met wat te drinken voor zich.

‘Ik wil een eigen lokaal om in te slapen,’ zegt Quin.

En zo verdelen we de lokalen. Iedereen maakt zijn eigen lokaal alvast klaar voor de nacht. Daarna loop ik naar de kantine en begin pasta te

maken. Het verbaast je nog hoeveel producten ze in de kantine hebben. Ik heb gehakt, tomatenpuree en tomatenstukjes. Heel veel groentes hebben ze niet, dus heel gezond kan ik het niet maken. Als het maar vult.

Lex is al klaar. Hij heeft de tafels van de kantine verplaatst naar de gymzaal. Daar staat niet zoveel, dus lijkt het niet zo druk. Anders heb je het idee dat er nog meer mensen komen. En die komen voorlopig niet. Voorlopig zijn wij hier alleen.

Nu dekt Lex de tafel met bordjes uit de lerarenkamer en hij zet glazen met water neer. Ondertussen is de pasta klaar. Iedereen is verdeeld over de verschillende verdiepingen. Quin en Boaz liggen helemaal boven. Lex en ik liggen op de tweede verdieping en Nova ligt op de eerste verdieping. Terwijl ik de pasta nog even laat pruttelen, haal ik iedereen naar beneden om te komen eten.

Na het eten gaan Boaz en Quin met tegenzin afwassen en opruimen.

Nova verzorgt morgenochtend het ontbijt. Ze ziet er wat wit uit, is stiller dan normaal en erg afwezig. Terwijl ze naar boven loopt, ren ik achter haar aan.

‘Hé! Nova!’ roep ik.

Ze kijkt achterom en blijft staan.

‘Hé! Wat is er? Heb je je ouders gebeld?’

‘Ik kan ze niet bellen. Ik ben mijn telefoon thuis vergeten.’

‘Dan leen je toch die van mij?’

‘Mag dat?’

‘Tuurlijk, Nova! Het is belangrijk dat je ze belt. Ze zullen vast ongerust zijn!’

De rest van de avond heb ik bij Nova op de ‘kamer’ gezeten. Ze heeft haar ouders gebeld en alles uitgelegd. Daarna wilden we het verder niet hebben over wat er aan de hand is, dus hebben we over de leerlingen van onze klas gepraat.

‘Slaap lekker! Morgen maak ik een ontbijtje voor ons klaar!’ zegt Nova met een glimlach.

Ik glimlach terug, ook al voel ik me rot. Weten ze zeker dat de giftige lucht van buiten niet naar binnen kan komen?

Wat als ik nu ga slapen en nooit meer wakker word? Weten ze waar ze ons kunnen vinden? Kan ik geloven dat iedereen alles goed dicht heeft gedaan?

Ik loop naar mijn lokaal en val in slaap.

DAG 5

NOVA

De klok in het lokaal vertelt me dat het halfnegen in de ochtend is. Ik doe mijn kleding van de afgelopen dagen aan. Die begint echt te stinken. We moeten iets bedenken om onze kleding te kunnen wassen.

In mijn kluisje ligt een haarborstel. Die gebruik ik altijd na gym. Na het borstelen van mijn haar loop ik naar de wc om mijn gezicht te wassen met koud water. Dan word ik een beetje wakker. Sinds de eerste dag is het mijn taak geweest om het ontbijt te maken. Ik vind het niet zo erg, want dan hoef ik me de rest van de dag nergens mee te bemoeien. We hebben met z'n allen afgesproken om elke ochtend om negen uur te ontbijten. Als je te laat bent, heb je geen ontbijt.

We zijn alvast begonnen met het afbouwen van onze porties. We weten niet hoelang we hierbinnen zullen zitten, dus we weten niet hoeveel eten we hebben voor de komende dagen. We eten elke ochtend met z'n vijven een half pak muesli met chocolade op. Dit is het laatste pak. Daarna gaan we over op havermout, daar hebben we tien pakken van.

Ik zet om vijf voor negen de kommetjes en de mokken met chocolademelk op tafel. Precies op tijd. Langzaam druppelt iedereen naar binnen. Je hoeft niet naar de deur te kijken om te zien of er iemand binnenkomt, want ze piept zo hard als de bel die luidt als je de kruidenierswinkel van mijn opa binnenkomt.

Wekelijks ga ik naar mijn opa. Mijn oma is al een tijdje geleden overleden. Mijn opa is er nog steeds helemaal kapot van. Elke dag steekt hij een kaarsje aan bij haar foto. Hij voelt zich sindsdien erg

alleen. Dat zal de afgelopen tijd alleen maar erger zijn geworden nu we thuis moeten zitten.

Ik begrijp hoe hij zich voelt. De afgelopen dagen zijn Lex en Fay veel bij elkaar. Net zoals Boaz en Quin, maar dat is natuurlijk vanzelfsprekend. Sinds die twee een relatie hebben, zijn ze niet meer van elkaar weg te halen. En ik? Ik word er soms bij betrokken, maar het is duidelijk dat ze dat doen zodat ik me niet buitengesloten voel. Wat zal ik vandaag gaan doen?

'Is het misschien een goed plan om nog een keer door de school te gaan en te zoeken naar eten en spullen?' stel ik voor.

'Wat zie je voor je dan, Nova?' antwoordt Quin.

'Nou ... ik dacht: misschien kunnen we ergens spelletjes vinden, of de sleutels van de bibliotheek, of materialen in het kunstlokaal. Dat soort dingen,' bedenk ik.

'*Sounds fair,*' verzucht Lex.

Dus gaan we weer op zoek. Ik ben erg benieuwd naar de bibliotheek. Er werd altijd veel over gesproken, maar ik ben er nog nooit heen gegaan. Vaak waren de deuren gesloten als ik erheen wilde.

Iedereen mag zijn eigen weg gaan. Ik loop gelijk naar het hok van de conciërge. Daar hangt het sleutelkastje. Welke sleutel zou het zijn? Ik neem ze allemaal mee. Dan heb ik er zicht op en kan ik ze allemaal proberen.

De bibliotheek is groter dan ik had verwacht. Het lijkt alsof de ruimte in twee delen is verdeeld: een nieuw deel, met boeken van de afgelopen veertig jaar, en een oud deel, met boeken van langer geleden. Heel mooi dat je zulke oude boeken bewaart, maar waarom? Ik denk niet dat er iemand is die erin kijkt.